

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Neděle 5. října 2025

číslo 3.

Přijeli Kissáci!

Sobotní lenivé odpoledne ve Vysokém nad Jizerou. Nutno říci, že poněkud nevlídné odpoledne. Z nebe se snášelo drobné mrholení, Krakonoš převzal od starostky města Lucie Vavrkové klíč a městská práva, skončilo vítání souboru Divadlo BLIC z Ostrožské Nové Vsi a přihlízející diváci se začali rozcházet. Na cestu domů jim vyhrávala břešný pochod Táboranka.

Když tu na prostranství vjela tmavá dodávka, z jejíž útrobu se nejprve vyvalil oblak kouře provázený rockovou hudbou a hned poté ženština v černé kůži omotaná řetězy a se zapálenou cigaretou. Tu následovaly další prapodivné postavy – další žena v síťovaných punčochách a kratičkých kožených šortkách, prapodivný eskamotér ve flitrovém rudém sáčku, podměrečný rocker... a nakonec, za burácení elektrických kytar, vystoupil jeden z členů legendární kapely KISS s rukou zdviženou v charakteristickém vítězném gestu.

„Kissáci jsou tady!“ nesl se šum davem lidí. Šepot sílil, hlavy se otáčely, dlaně roztleskaly a ústa otvírala v nadšený ryk. Ti, co už byli na odchodu, se snažili dostat co nejblíže místu, kde se chystal velkolepý koncert. Kytarista hrábl do strun, zpěvák přiblížil své rty k mikrofonu, všichni v nadšeném očekávání zatajili dech, aby jim neunikl ani jeden tón, když se do naprostého ticha ozvalo: „U stánků na křehkou krásu...“
(jn)

neděle 5. října 2025

kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Ostrožská Nová Ves	malý sál
13:00	KDP mladým	Aktiv
13:00	dílna SČDO	hasičárna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání osobnost přehlídky	před divadlem
15:00	vítání Klapý	před divadlem
16:00	Zuzana Slavíková	velký sál
16:30		
17:00		
20:00	Skořápka	velký sál
20:30		
21:00	Klapý	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Klapý	malý sál

Recenze: Petr Jan Svoboda

Marc Camoletti: Na správné adrese
Divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves

Na doporučení z přehlídky Hanácký divadelní máj 2025, Němčice nad Hanou, přivezl na letošní Krakonošův divadelní podzim soubor BLIC (Blázni lovící ideje cedníkem) z Ostrožské Nové Vsi představení autora Marca Camolettiho NA SPRÁVNÉ ADRESE.

Marc Camoletti byl na českých scénách poměrně hodně hraným autorem. Jeho tituly *Létající snoubenky* (v roce 1991 zapsán do Guinessovy knihy rekordů jako nejhranější francouzský titul na světě), *A do pyžam* nebo *Dva na kanapi* jsou divadelnímu publiku dobře známé, a to jak v podání profesionálních souborů, tak i na amatérských scénách.

Na správné adrese není možná tou nejslavnější a nejprovedenější hrou úspěšného francouzského divadelního autora, ale nabízí určitě zajímavé herecké příležitosti pro komediálně vybavené soubory a zkušené herce a herečky.

Představení, které jsme měli možnost zhlédnout 2x – odpolední a večerní –, mě přesvědčilo, že v BLICu mají šikovné a invenční ochotníky a zejména jejich nasazení a schopnost jít až na hranu, a někdy možná i přes hranu, se jim asi v domácím prostředí zřejmě vyplácí a sklízejí za ně velký a vděčný ohlas.

Přesto se mi zdá, že některé základní atributy takovéto komedie by neměly být opomíjeny, a je třeba se u nich na chvíli zastavit. Jsem přesvědčen, že vybavenost jednotlivých herců a hereček zaručuje, že by měli být schopni je ve spolupráci s režisérkou Andreou Helmichovou dotáhnout a tím celé představení posunout mini-

málně o nějaký ten level výš.

Na rozborových seminářích se vrací jako bumerang téma porušování čtvrté stěny. Nechci nyní v komentáři vysvětlovat tento jeden ze základních divadelních principů. Zmiňuji ho zde proto, že včerejší představení bylo právě přehlídkou takového přístupu a mělo by být věcí režiséra, ale i jednoho každého herce, aby se s tímto principem seznámil a v každé své práci s ním také vědomě pracoval. Soubor BLIC a jeho režisérka o něm možná slyší poprvé, možná ne. V každém případě s ním ale nepracují. Seminář, na kterém tento princip probereme, může pochopitelně pomoci nejen v této inscenaci, ale zejména v těch následujících, neboť věřím, že potenciál souboru a nadšení, o kterém jsem se zmínil výše, by nemělo zapadnout, ale naopak se rozvíjet, protože schopnosti hereckého ansámblu

jsou nezpochybnitelné.

Alžběta Mahdalová, Miroslava Tóťová, Kamila Nekolová předvedly zejména ve večerním představení daleko propracovanější souhru než odpoledne. Rovněž i pánské části souboru se večer dařilo lépe. Jistá bezradnost se však ukazuje v nepříliš dobře vymyšlené scéně a zejména příchody a odchody hlavními dveřmi jsou nedotažené a působí doslova rušivě. Naopak bych zmínil velmi dobře domyšlené a propracované kostýmy – s výjimkou pánských trenýrek!! Tady se přímo nabízí odlišit a tím samozřejmě dokreslit jednotlivé charaktery postav. Je to škoda, protože v osobním životě má každý nějaký styl a tady jsou čtyři pánové opravdu velmi roz-

dílní.

A ještě se musím zmínit o hudebním doprovodu, podkresu a vlastně ani nevím, jak bych měl celou tu hudební složku pojmenovat. Zdlouhavý začátek úvodní písničky jsem v odpoledním představení považoval za chybu zvukaře nebo za nějaký nečekaný problém v zákulisí. Večer jsem však zjistil, že se jedná o narežirovaný záměr. Rušivý klavír vytácející hned v úvodu malířku Jacqueline se po krátké pauze z ničeho nic ozve i v okamžiku, kdy na něj učitelka klavíru Jeanine rozhodně hrát nemůže, a od té chvíle se začíná v inscenaci ozývat jakási scénická hudba, patrně mající za cíl dokreslit nebo podkreslit dění na

jevišti, a to tak polopaticky, že se ozve dokonce i známá skladba „Je t'aime“. Na začátku jsem zmínil porušování některých scénických prvků a tenhle je jedním z nich – na štěstí zrovna v tomto případě je jednoduše řešitelný.

Závěrem bych tedy rád konstatoval, že BLIC se s tímto „pokleslým žánrem“ statečně popasoval, ukázal nám své přednosti, zejména v hereckém obsazení, a pokud se napříště vyvaruje některých nedorazů, jako je čtvrtá stěna či nedomyšlená hudební složka, a detailně dopracuje scénu a kostýmy, můžeme se bez obav těšit na další – brzké – setkání.

Půdičkáři

Dobří herci, neukočirovaná režie. Hudební a scénografický guláš. Přepálené, přílišná sexualizace každé drobnosti a činnosti. Lascivní, laciné. Druhá půlka lepší především ke konci. Z pozitiv fyzické nasazení, naplňování situací u postav studenta, herečky a zájemce o byt. Také se líbila služka, která byla v civilnějším pojetí. Otázka na závěr: Proč všichni pořád skáčou na stůl a nahodile se plouží po jevišti?

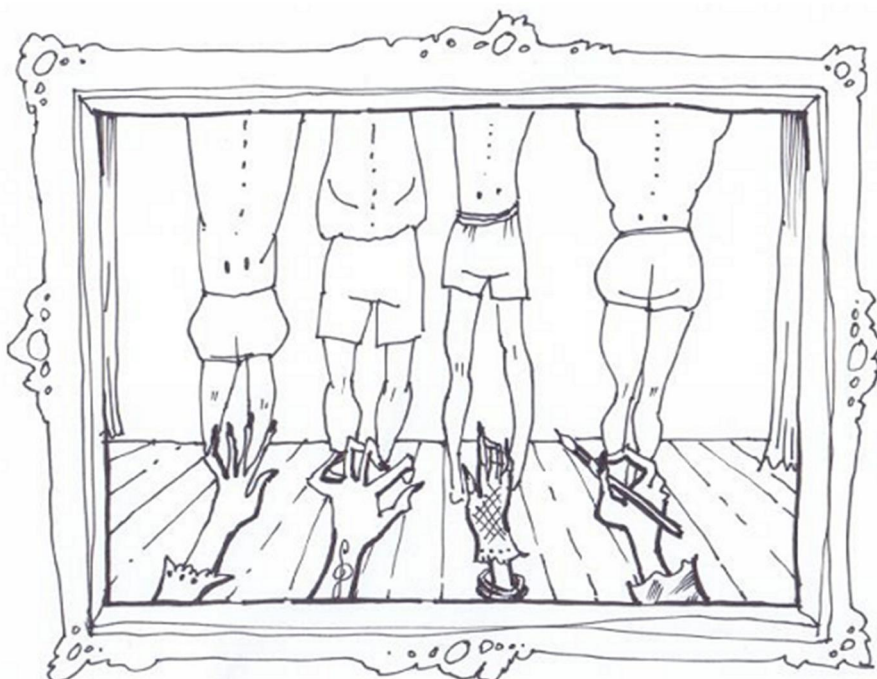
KDP mladým

Druhým představením, které jsme zhlédli v rámci přehlídky KDP, byla komedie *Na správné adrese*.

Hra měla jednoduché motivy omylů, které divákům nabídly příjemné odreagování. Jestliže bylo účelem pobavit diváky nenáročným humorem, tak byl splněn.

Herecké výkony byly velice vyrovnané. Nejvíce na nás však zapůsobily herecké výkony představitelů Spartaka a představitelky Georgette, které byly velice energické. Vzhledem k žánru a ději byla scénografie funkční. Nejslabší složkou inscenace byla ta hudební, která byla velice povrchní a prvoplánová. Celkově představení hodnotíme velice pozitivně.

#KDPmladým #bezkalhot
#sundejponožky #PPS

Život stojí za to žít

Zdravím vás všechny, kdo jste vylezli do té zimy a do těch kapiček, co se na nás snášejí. „Já vím, že to není příjemné, ale říká se, že když prší, tak prší štěstí,“ vítala jménem přípravného výboru ob-

čanského sdružení Větrov ochotníky z Ostrožské Nové vsi ředitelka Krakonošova divadelního podzimu Svatava Hejralová, která se domnívá, že do krkonošského města dorazili podruhé. „Přijeli k nám flák cesty, protože Ostrožská Nová Ves je až úplně na nejjižnější hranici České republiky se Slovenskem,“ dodala Svatka s tím, že se snažila připravit si nějaké uvítací moudro. Vzdala to a řekla si: „Život s námi motá ze strany na stranu, tu zakopnete, tam upadnete a pak potkáte člověka, který se usměje, a hele, on ten život stojí za to žít. Stojí, protože ho máme jenom jeden. Tak si ho nekazme tím, že se na sebe budeme mračit, bručet a dělat si protivnosti,“ uzavřela ředitelka

KDP.

To Vladka Kodoušková, která pronesla zdravici za SČDO, byla přísnější zvláště na Krakonoše, a to ohledně počasí. Nepochválila Pána hora a vzhledla k němu s výčitkou, že by na vítání bylo vhodné trochu hezčí počasí. Hlavně však srdečně pozdravila všechny Blázny lovící ideje cedníkem, tedy Divadlo BLIC, jemuž zároveň poblahopřála k čerstvému členství ve Svazu českých divadelních ochotníků.

My, blázni lovící ideje cedníkem, vám moc děkujeme, že i to bláznivé počasí vás nám sem poslalo a že jste vydrželi, a doufám, že i vydržíte dvě bláznivá představení a že se budete dobře bavit.

(jn)

Práva a klíč od městských bran

„Dovolte i mně, abych vás tady jménem města přivítala. Počasí vlastně docela ujde, ještě před hodinou to vypadalo mnohem, mnohem hůř a mně byla fakt zima. Musím říct, že teď už mi zda-

leka taková zima není, a myslím, že tou sklenkou vína při vítání na úřadě to nebude. Chci vás jen poprosit, mějte trpělivost se zdejší stavební činností, všichni vidíte, jak to tady kolem nás vy-

padá. Je to však něco, co úplně nedokážeme ovlivnit, ale ta silnice se prostě opravit musí. A já se budu moc a moc modlit, abyste příští rok přijeli už do úplně nového města.“

(jn)

Meryl, kam se podíváš

Ačkoliv v sobotu odpoledne všechny trochu nepříjemně překvapil déšť, krátce poté, co si z rukou starostky města Lucie Vavrková převzal klíč a práva, se Krakonoš slitoval a počasí upravil. A v tu chvíli na prostranství před divadlo

Krakonoš vtrhla Donna z muzikálu Mamma Mia! Ale co jedna, mírně praštěná vyznavačka hippies se objevila ve Vysokém hned v deseti vydáních. A všechny parádně roztleskaly a roztančily diváky, kteří se dostavili na pravi-

delné vítání souboru. Myslela jsem, že Meryl Streep nyní natáčí další díl úspěšného snímku Ďábel nosí Pradu někde v Paříži na módních moleh a ona zatím křepčí v Krkonoších. (jn)

Jak to vidí Agnes ze čtvrté řady

Kdo by neměl rád klasické komedie, které jsou plné svižných dialogů, rychlých příchodů a odchodů a „nečekaných“ záměn – přesně taková je francouzská komedie *Na správné adrese*, kde inzerátové zkratky zamotají situaci. Scéna, francouzské apartmá, na první dojem působí hodně barevně a trochu plně. V průběhu celé hry bylo vidět množství nejruznějších rekvizit, které hrají jen jednou, anebo jsou jen na ozdobu. Použití části z nich mi přijde zcela zbytečné. Například Spartakova kalkulačka na počítání platu. Představitel Spartaka by si svých 700 zvládl herecky spočítat i bez ní.

Hudební podkres je dobře laděný k francouzskému stylu komedie. Hudba, která se znenadání začala ozývat uprostřed dialogů, mě bohužel rušila. Měla dané situace podtrhovat a dotahovat atmosféru. Pro mě se tak však nestalo. Věřím, že toto by herci zvládli sami i bez jejího použití. Možná to bylo i tím, že hudba byla velmi špatně slyšitelná, takže občas nebylo jasné, jestli opravdu hraje, nebo ne.

Herci byli všichni energičtí a poměrně hlasově výrazní. Což bohužel možná bylo příčinou toho, že některým dialogům nebylo dobře rozumět pro velké překřikování, což byla škoda,

protože některé výměny názorů opravdu stály za to a dobře jsem se u nich bavila.

Konferenční stůl je hrdina příběhu, co ten toho zažil. Doufám, že se o něj technici dobře starají. V některých scénách jeho využití dobře funguje, v některých z mého pohledu méně – nechce se mi věřit, že by například upjatá a uhlazená učitelka klavíru zcela spontánně vyskočila v jehlách na konferenční stolek.

Celkově na mě komedie působila pozitivně, bavila jsem se a jsem ráda, že jsem s Blázný lovícími ideje cedníkem mohla strávit upršené odpoledne.

Agnes

Nemám ráda seniory, bez nichž to nejde

Složení letošní poroty je známé. Nováčkem je dáma, která vysockou přehlídku i předcházející přehlídky oblastní zná dobře. Eva Kodešová říká, že v lektorském sboru zastupuje ochotníky. Eva je herečka, režisérka a pedagoga, celý život učila a ředitelovala v mateřské škole.

Evo, víš, kdy jsi začala jezdit do Vysokého?

Bylo to v 90. letech. Já jsem totiž mnoho let byla součástí systému městských přehlídek se souborem z Rakovníka. Od roku 2002 spolupracuji s Rádobydivadlem Klapý. Tím se mi otevřela cesta do Vysokého, často jsme sem postoupili. I když jsem nehrála, tak jsem se souborem na přehlídku vyrazila. Celotýdenní pobyt jsem si dopřála, až když jsem šla do důchodu.

Jestli se nepletu, ty jsi učila, že?

Ano, byla jsem učitelka a posléze ředitelka mateřské školy. Přehlídka je v říjnu, to je stále začátek nového školního roku, takže jsem si nemohla vzít celotýdenní dovolenou a vyrazit do Vysokého.

Učila jsi i „dramaták“?

Ano, v Rakovníku jsme měli dramatáček při souboru, otevřeli jsme přípravku, kterou jsme s Jardou (Kodešem, manželem – pozn. redakce) vedli deset patnáct let.

S Jardou jste si tady ve Vysokém vyměnili role, on dlouhé roky předsedal porotě (i když on sám spíše používá spojení „lektorský sbor“).

Já jsem původně do poroty nechtěla, sama k sobě jsem kritická. Nejsem odborník, abych byla dostatečně nabitá režiséřsky, dramaturgicky. Nakonec jsme se ale na spolupráci dohodli, jsem tu najatá za amatéry.

Prozradíš nám, jak máte rozdělenou práci v porotě?

Představení máme rozdělená předem, každý ví, kdy bude takzvaně vykopávat. Dostali jsme texty, recenze z krajských přehlídek a tak dále. Každý se musí připravit za sebe. Je poněkud nešťastné, když si porotce nepřechte hru předem a na rozboru pak začne hovořit o svých pocitech. Příprava je důležitá a každý pak ho-

voří za svůj obor – za režii, za scénografii, za dramaturgii i hereckou práci.

Role porotkyně pro tebe ale zdaleka není nová, že?

To je pravda, diváci a divadelníci mě mohou znát z přehlídek pro děti a mládež. Výběr her je užší, takže soubory sahají po autorské tvorbě. Vedla jsem i hodně seminářů. Děti se také ptám, co si o představení myslí. My dospěláci máme někdy mylnou představu o tom, co a jak

dětskému divákovi předáváme, ale děti si z příběhu berou vždy trochu něco jiného.

Evo, máš teď nastudovanou nějakou roli nebo pracuješ se souborem jako režisérka?

Jako herečka jsem již skončila, mojí poslední inscenací bylo *Rozmarné léto*. Zažila jsem si spoustu krásných rolí, a tak zůstanu zapsaná.

Co rozhodlo?

Myslím, že je potřeba dát prostor mladým. Nemám ráda seniory, kteří říkají, že bez nich to nepůjde. Raději stojím opo-

dál, a když mladší kolegové přijdou a požádají o radu nebo o spolupráci, ráda se zapojím.

Dobře. Takže zbývá režie.

Vrátila jsem se zpátky do souboru v Rakovníku. V roce 2027 nás čekají oslavy 150 let souboru, těšíme se. Připravila jsem si svou poslední tečku, se kterou se s divadlem rozloučím. Nastudovali jsme regionální hru *Nezbedný bakalář*. K tomu textu mám niterní vztah přes mého dědečka a Zdeňka Štěpánka.

Uvidíme vás na přehlídkách?

Hru jsme studovali jako lokální, sousedské představení. Vyhlasila jsem, že na přehlídky nepojedeme.

Co pro tebe znamená přijet do Vysokého?

Přehlídka je pro mě skvělá v tom, že celé dění se odehrává na malém prostoru. Jde mi hlavně o setkání se s lidmi, kteří mají stejnou duši jako já. Prostředí a celý režim je zde velmi poklidný, to mi vyhovuje, a setkávám se tu s přáteli, kteří už přestali jezdit na Hronov nebo na Piknik.

Děkuji a přeji hezký přehlídkový týden.

(fry)

Novinka v hospůdce

Novinku má pro všechny své klienty hospůdka Ve Stoletém baráku. Pokud nejste skrblicí, ale rádně se staráte nejen o potravu ducha, ale i těla, je třeba občas zaplatit. A nejste-li zvyklí s sebou nosit větší finanční obnos, mohli byste se rázem ocitnout bez peněz. Osazenstvo hospůdky vám proto vychází vstříc – zavedlo platbu kartou. A tak už se nevymlouvejte, že kapesné nestačí. Vytáste svou platební kartu a dejte si do nosu. Pěkný den. *(red)*

Tam chybí ještě Krakonoš!

Ano, právě tato poznámka často zní v malém sále, tedy v hospůdce Ve Stoletém baráku. A týká se scény loutkového divadla. Jak jistě víte, divadlo Krakonoš slaví v tomto roce 100 let od svého vzniku. Pravda, rychlost jeho výstavby je naprosto ohromující – na základní kámen potentáti poklepali na konci května a divadlo se otevřelo už 25. října. Za tu dobu dnes nedostanete ani stavební povolení, natož abyste postavili celý barák. Ale abych se vrátila k meritu věci – tak uprostřed loutkové scény stojí model

vysockého divadla, které navrhl vysocký stavitel Josef Janda v roce 1924. A ve kterém se stále odehrává Krakonošův divadelní podzim. Model je vyvedený poměrně detailně včetně balkonu nad hlavním vchodem. Podle návštěvníků chybí jediné. Krakonoš. Ten přeci každý den shovívavě shlíží právě z divadelního balkonu dolů na divadelnické hemžení. Tak jak je možné, že jej tam pan stavitel nezvěčnil?

Odpověď je velmi jednoduchá. Pan hor sice na stavbu svého kulturního stánku dohlížel,

staral se o to, aby dělníci měli příznivé počasí a dům nesoucí jeho jméno byl v celé kráse za pět měsíců dokončený a slavně před zimou otevřený. Ukazovat se však nemusel.

Ale protože je to prostě chlap, takže náležitě ješitný, řekl si, že když už propůjčil divadelní přehlídce své jméno, tak se na krátký čas, vždy v říjnu, těm bláznivým lidem ukáže. Ale pak se stane opět mlžným strážcem hor. Tak proto není na balkóně.

(jn)

Někdy méně je trochu více

Jsem obyčejný divák a dnes večer jsem se do divadla dostal hodně unavený. Po celém pracovním týdnu jsem potřeboval trochu relaxu a odpočinku, prostě vypnout a nechat se bavit. Bulvární komedie *Na správné adrese* měla hodně dobře nakročeno. Hned na začátku se objevila krásně nasvícená scéna, charakter postav sedl jednotlivým hercům, start byl skvělý a nadupaný vtipy.

Ano, všechno bylo skvělé do té doby, než jsem si uvědomil, že se mi zavírají oči. Proč? Asi bych to přirovnal k projíždce pražského Starého Města ve formuli. Jízda je to skvělá, ale nemáte šanci nic vidět. Neboli méně je trochu více. Tady to platí dvojnásob. Hra byla tak nadupaná vtipy a absurdnostmi, že se po dvaceti minutách stala monotónní.

Co mi vadilo, byla nevyváženost hlasitosti hry jako celku a hudebního podkladu, který skoro zanikal.

Rád bych smekl klobouk před výkonem všech herců, kteří všechny absurdity zahráli bravurně, skvěle vzájemně komunikovali a navazovali na sebe. Takže BLI-Ci, těším se, až od vás uvidím jiné divadlo.

DivakLaik

Standovy dárky doplní celek

„Vysoctí, nadešel čas, kdy váš pobyt na této přehlídce končí a vy se musíte vydat na cestu domů,“ prohlásil Honza Hejral a zahájil

tím tradiční „obřad“ loučení. V tomto konkrétním případě, kdy ve Vysokém nad Jizerou hrál soubor z Vysokého nad Jizerou,

byli Krakonošáci na obou stranách stolů – byli těmi, kdo se loučili, i těmi, s kým se loučilo. „Rozloučíme se a pak se vrátíme opět ke svým škopkům, do techniky apod.,“ děl starosta spolku Krakonoš Jan Pohanka.

I když domácí soubor, o obvyklé prebendy rozhodně nepřišel. A tak si z Vysokého do Vysokého odnesl svícen, zápalky i nahrávku svého soutěžního představení. Tedy důkazní materiál, že na přehlídce skutečně byli a cosi tu na jevišti napáchali.

I když scénu jim pomáhala vytvářet umělá inteligence, přesto generální prezident spolku VOB-SKOČÁK Stanislav Mareš usoudil, že ani ona není neomylná a některé drobnosti prostě chybí. Proto je doplnil. A tak režisérka inscenace Čapková R.U.R. Magdalena Bartoňová si odnesla desky na další scénáře, psací stroj nahradila souprava pera s tužkou, rozbité rádio zase malý tranzistorový přijímač včetně náhradních baterií. Protože krev z rozřezávaného těla stříkala až do 5. řady, přinesl Standa k ochraně oděvu koženou zástěru s lacem. Následovala souprava sklenek na whisky a pivní půllitr. A jelikož nedostatečně byla dle Standy ustrojená trojice vojáků, doplnil jejich uniformu třemi vojenskými košilemi.

Zdá se, že účast DS Krakonoš na Krakonošově divadelní podzimu byla více než úspěšná. Ale spoň si pěkně doplnili svůj fundus. (jn)

Nezapomeňte na Cenu diváka

Doufáme, že nezapomínáte „bodovat“ představení, ze kterého právě odcházíte. Tři skleněné a viditelně smajlíky označené nádoby – to aby bylo hlasování křišťálově transparentní – i košíček s žetony jsou stále připravené u šatny divadla. Takže sdělte všem, zda jste VELMI SPOKOJEN, MĚNĚ SPOKOJEN či NESPOKOJEN. Podrobný návod jak hlasovat, najdete v letošním Větrníku č. 1. (red)

Aktuální výsledek hlasování diváků 4. 10.: Marc Camoletti, *Na správné adrese*, Divadlo BLIC, Ostrožská Nová Ves, hlasování diváků 90,30

Neviditelný herec

„Jsem jediný neviditelný herec tohoto souboru nebo konkrétně představení R.U.R., porotci si mě vůbec nevšimli,“ posteskl si Josef Hejral při loučení se přehlídkou KDP. Otázkou je, zda byl skutečně tak nenápadný, že si jej členové lektorského sboru vůbec nevšimli, nebo si ho všimli, ale nevidil jim. (red)

Vybubnovaná serenáda pod okny

Co se týká informací od hostesky, jak se první soubor hrající na vysocké přehlídce choval, bylo to velmi slabé. Hostesku totiž zaměstnalo její dítě, ke kterému musela rychle odkvapit, takže se divadelníci rozhodně v sobotu při loučení nedověděli, kdo s kým, kde a za kolik.

Zato ten, kdo rozhodně nespal a střípky jejich nočního chování zaznamenal, jsem byla já. Usínala

jsem velmi těžko, protože druhé vydání *Větrníku* se rodilo trochu složitě. A když už jsem konečně cítila, že se mi začínají klížit víčka, ozvaly se od divadla rytmické zvuky – snad bubnování do pochodu. Nemusím vám vykládat, že jsem najednou měla oči jako talíře a spánek prchl kamsi za obzor. Bylo 4.30 hodin.

Tahle informace hrající soubor trochu rozpovídala. Tenhle

ranní pochod nebyl závěr večera. Prý pokračovali z divadla do jiného útočiště, odkud vyrazili v sobotu chvíli před devátou na rozborový seminář. Zda skutečně oběhli třikrát kostel, aby se na přehlídku vrátili, netuším. Pravda je, že po zbytek soboty už jsem herce z DS Krakonoš obsazené do představení *R.U.R.* nepotkala.

(jn)

Kerej nemrava mě teda derbal záda?

Poudačky jsou jedním z typických rysů zdejší přehlídky, říkají se vždy na rozloučenou, aby se odjíždějící soubor měl při další návštěvě na co těšit. V posledních letech je do prostředí malého sálu přinášel vždy Martin Hnyk.

Letos má poudačkový tým posilu. Je jí Miloslava Nosková, zvaná Milča. A ta si na sobotní loučení připravila rozkošně košilatou poudačku Prokopa Hásku nazvanou Dolanecký derbání. V podstatě to bylo o tom, jak si

mají lidi pomáhat. A když jsem tak poslouchala, jak si ti dobří sousedé na horách pěkně pomáhají, začalo mě mrzet, že mám v pokoji jen sprchový kout.....

(jn)

SADSKÁ (Skořápka 5. 10.)

Klicpera by byl potěšen

Přehlídku Klicperovy divadelní dny v Sadské jsem si letos bohužel musela odepřít, neboť ve stejné době probíhaly další dvě přehlídky. Přednost musela dostat národní přehlídka Kandrdásek v Neratovicích, neboť jejím spoluoprádatelem je právě SČDO.

Přesto bych vás nerada ochudila o pár informací, jak Klicperovy divadelní dny probíhaly. Myslím, že vše skvěle shrnul Milan Strotzer, který spolu s Petrem Janem Svobodou a Karlem Tomášem zasedl za porotcovský stůl. Jeho podrobný rozbor jednotlivých představení si můžete přečíst v Amatérské scéně. Zde tedy jen krátce.

Přehlídky se zúčastnilo šest divadelních souborů. Tři z nich uvedly hry vysloveně komediálního ražení, další dva přinesly také komedie, avšak se závažnějším myšlenkovým posláním. Jeden soubor pak představení pro děti. Program tvořila ve čtyřech případech díla českých autorů a dvě hry zahraniční provenience (Francie a Polsko). Všechny inscenace čerpaly z předloh současných autorů.

Přehlídku zahájil domácí soubor Klicpera s hrou *Dovolená paní*

Josefy od francouzské herečky, dramatičky a spisovatelky Dany Laurent. Páteční večer se představilo Rádobydivadlo Klapý se hrou *Skořápka* od Marcina Szczygielského, polského spisovatele, novináře a grafického designera. Toto představení bylo (vím to z doslechu) vrcholem přehlídky, a proto získalo nominaci k nám na Krakonošův divadelní podzim 2025.

V sobotu Divadelní soubor Blaník z Načeradce uvedl divadelní zpracování původně filmové komedie *Zítřka to roztočíme, drahoušku...!* a po něm následovala Všenorská divadelní společnost se svým nastudováním hry českého scénáristy, kreslíř-humoristy, ilustrátora a spisovatele Oldřicha Dudka *Intimní život bulvárního fotografa* v režii Aleny Říhové a za režijní asistence Petra Říhy. Soubor byl doporučen do programu KDP,

ale zůstal bohužel pod čarou, takže letos jejich hru neuvidíme. Tedy ne zde, na prknech Krakonošova divadla. Divadlo Mršta Pršta (tentokrát s přídomkem Drama (š)tika) z Kouřimi pobavilo diváky hrou s názvem *Třináct nebožtíků aneb Vražedný čajový dýchánek*. Autorem scénáře byl režisér inscenace Martin Drahovzal.

Poslední představení bylo určeno dětskému publiku a jeho dospělému doprovodu. Sehrál ho divadelní spolek Vojan z Libice nad Cidlinou. Uvedl pohádku z pera člena souboru Tomáše Čivrného nazvanou *Popelka – Bylo... Nebylo?*

Takže bylo, nebo nebylo? Tak samozřejmě, že bylo... Tedy přehlídka byla, ale já tam nebyla. Tak příští rok se polepším, abych mohla podat podrobnější zprávu.

(vk)

Zápis z valné hromady VOBSKOČÁKU

10. 10. 2024, 17 h u Káci (Albína)

Do salonku se třemi boxy a třemi samostatnými stoly v řadě vešel jako první samozvaný generální prezident Standa Mareš. Zkušeně zkontroloval, zda není nikde odposlouchávací zařízení. Poté přišla o podpěrách, v doprovodu dvou tajných bodyguardů - Jirky Kaláta a Petra Hluchého -, hlavní výběrčí daní a příspěvků Hanka Dohnalová. K vedlejšímu stolu do centra salonu s nejlepším výhledem se usadili největší a nejsilnější členové Vobskočáku. Poté přišla severomoravská klika Bendovců, otec Václav a syn Ondřej, kteří se provokativně usadili proti nim. Aby Pavel a Tomáš dokázali převahu, objednal si každý pizzu největších rozměrů a hned se do nich hlado-

vě pustili. Při zahájení nás bylo patnáct, v koutě u dveří se krčila novinářka Fričová se svým blokem, čekajíc senzaci, ale zapomněla si tužku a tím byla vyřazena ze špionáže. Těsně před opožděným začátkem se dostavil Jan Vaverka st. a pokorně, aby nerušil, si sedl vedle ní. Prý usnul ve skříni s pokladem. Dušoval se však, že během hlídání se po dobu přehlídky ani v průběhu uplynulého roku nic neztratilo. No uvidíme.

Na začátku oficialit generální prezident Standa Mareš rozdál všem přítomným i novinářce, propisovačky s logem Odborové organizace KOVO, aby si osazenstvo naklonil. Všichni se věnovali propiskám a zkoušeli,

zda jsou i na psaní. Nekompletní zprávu o dění za poslední rok a uplynulé dny přednesl generální prezident Mareš. Zmínil se mimo jiné o nenosičích odznaků, například Benda st., Kolínský. Posledně jmenovaný dostal příspěvek 7 000 Kč od našeho spolku na knížku, kterou vydal před pěti lety, kontrolní skupina zjistila, že platil příspěvek 50 Kč s odvoláním, že je důchodce, asi invalidní. Prezident informoval o výrobě nálepek na rupy za 120 Kč a o třech tričkách ve skříni s emblémem VOBSKOČÁK pro sedmileté děti. V pokladu jsou dvě lahve alkoholu 0,7 litru. V pokladně u Marušky, hlavní účetní, je něco kolem 10 000 Kč. Pět rumů letos dodal zdarma Standa Mareš, koš

bude stát asi 500 Kč. Odznaky se občas půjčí někomu, kdo si je zapomene, ale je třeba zajistit vrácení. V minulosti nevrátil Kolínský, Prosecký.

Poté všichni uctili minutou ticha zesnulého pravého prezidenta Jirku Hlávku. Hanka vybrala příspěvky 100 Kč a sdělila, že generální prezident dosud nezaplatil. Ten ponížen poslal pokladní sumu v třinácti drobných mincích na druhý konec místnosti. Hanka vyhrkla, že 27 korun je málo. Nastalo hrobové ticho, všichni mlčky hleděli před sebe. Ostatní se dívali zklamaně na generálního. Hanka poslala drobné zpátky, částka cestou narostla na 75 Kč. Situaci zachránil člen Tomáš Hradil. Sejmul čepici a vyzval ke sbírce na chudáka prezidenta. Obešel přítomné a vybral skoro 200 Kč. A tak se stal generální prezident největším přispěvatelem.

Dalším bodem jednání byla volba pravého prezidenta. Nikomu se do funkce nechce, protože je neplacená. Hostinský začal roznášet obložené talíře. Toho využil samozvaný generální a nechal si potvrdit jmenování. Všichni zvedli ruce, protože pod vidinou plných žaludků nevnímali, o čem se

hlasuje. V nastalém zmatku a rozpoložení byly vyřčena dvě jména: Pavel Dorazil a Tomáš Hradil. Jsou blízko sebe a mohou spolupracovat na čemkoliv. Zvolíme je oba, nedávno byli také dva prezidenti. Všichni se věnovali jídlu, plná ústa oslabují sluch, a tak řídící vyzval. Převážná část přítomných hlasovala zvednutím vidliček. Nově zvolení se vyjádřili až po ukončení schůze, ale to již byli se vším smíření. Do konce přehlídky KDP společně přemýšleli, jak se pomstít generálnímu, ale nic je nenapadlo. Takové prezidenty do budoucna potřebujeme.

Dle stanov občanského sdružení Vobskočák valná hromada podle čl. 8, b. 4, písm. c) zvolila předsednictvo a kontrolní komisi na další období:

Stanislav Mareš, prezident,
Tomáš Hradil, viceprezident,
Pavel Dorazil, druhý viceprezident/tajemník,

Marie Trunečková, hospodárka/hlavní účetní,

kontrolní komise: Hana Doňhalová - pokladní, Jan Vaverka st. - strážce pokladu

Ondřej Benda - mluvčí,

Před koncem valné hromady předal generální prezident veškeré dokumenty Vobskočáku do úschovy strážci pokladu: zakládací listiny, zápisy ze schůzí, jmenové seznamy i částky těch, co platili. Jedním z bodů programu byla i zpráva o financích na účtu, kde je asi 10 000 Kč. Letos bylo vybráno asi 2 700 Kč. Rummy s novou nálepkou pivovaru VOBSKOČÁK a majiteli JIRKA a STANDA dodal zdarma již potvrzený generální prezident Mareš. Úprava do dárkového koše bude stát asi 500 Kč, dnešní občerstvení je za 1500 Kč. Naším platidlem nadále zůstává láhev rumu, odznak dostane každý člen při vstupu do spolku, pokud zaplatí 100 Kč roční poplatek a do fondu dá jedno plné „platidlo“. Odznaky má u sebe člen Petr Hluchý, který je zároveň jejich výrobcem (se sběratelskou hodnotou na burze asi 350 Kč). Na příští přehlídce se budou odznaky všem, kteří je nebudou vždy a veřejně nosit, půjčovat za frtana. Z valné hromady odešli všichni po svých a vzpřímeně.

Zapsal a ověřil již potvrzený generální prezident Standa Mareš.

Nezapomeňte na besedu s osobností dnes odpoledne. Na jevišti se představí od 16 hodin česká herečka, moderátorka a dabérka Zuzana Slavíková. Působila v brněnském Národním divadle, v Praze v Divadle Pod Palmovkou, v divadle Palace či na Letních shakespearovských slavnostech. Do povědomí diváků se zapsala coby drsná moderátorka soutěže Nejslabší! Máte padáka!

Květiny, dárek ale hlavně velké děkuji

Sobotní večer na počátku přehlídkového týdne patří vždy slav-

nostnímu zahájení. Všichni se pěkně nastrojí, stoly se nazdobí,

tu nějaká jednohubka či kousek ovoce nebo drobná sladkost. Záb-

roven je to však chvíle, kdy se sluší poděkovat. Tak to bylo i tentokrát a neděkovalo se pouze hercům, ale dnes to byli ti, které není na první pohled často ani vidět.

Květinu a dárek tak dostali: Klaudie Blažková – herečka, hosteska, sponzorka; Eliška Bochová, která s úsměvem nandává vonící porce na talíře hladovým strávníkům na půdičce; Pavla Ši-

kolová, která do DS Krakonoš naskočila jako záskok za Kašpárka v době, kdy se chystal zájezd s loutkami do Francie. U všech 56. ročníků národní divadelní přehlídky, a to i toho prvního v Žebráku, byla Eva Macháčková, která je stále posilou zdejší kuchyňky. Na divadelních prknech sice nikdy nestála, ale přesto i ona je se souborem a

hlavně přehlídkou nesmazatelně spjatá, vídat ji můžete v krámku hned u vchodu do divadla – Olinka Šulcová. Do představení *Malované na skle* přišel a o přehlídkách byl vždy v šatně Václav Metelka a nenápadným, skrytým sponzorem, díky kterému mají malí Vrabčáci nové kostýmy, je Nataša Plůchová Vaněčková.

(jn)

Přehlídka je na sítích

Loni vznikl profil přehlídky KDP na Facebooku, letošní novinkou je Krakonošův divadelní podzim na Instagramu. Přihlaste se, sdílejte, posílejte své fotky a zážitky.

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

Databáze českého amatérského divadla
nabízí 330.000 hesel
o 3.500 amatérských spolcích.

Došlo do redakce Větrníku

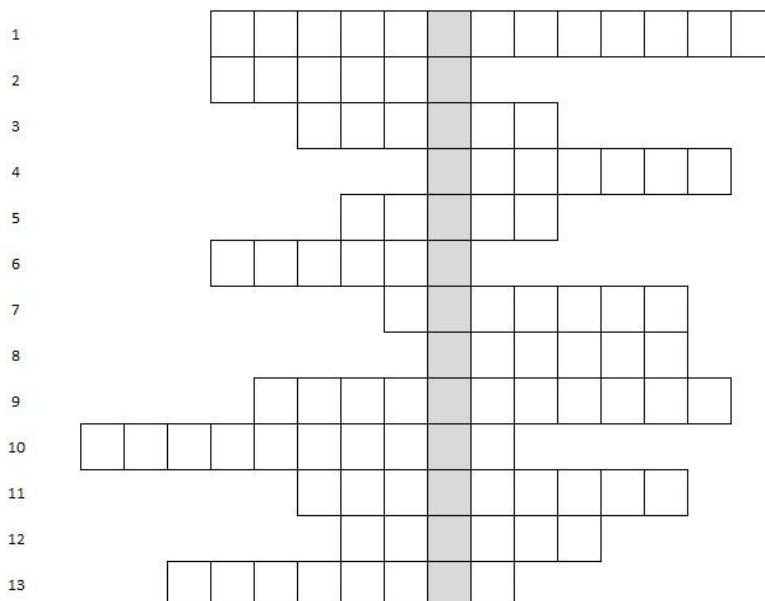
Posílám srdečný pozdrav a držím palečky, aby se KDP vydařil....

Jirka Pošepný

Přeji sedm krásných, slunečných, veselých, politikou nezátížených, divadlem, smíchem a pohodou naplněných, vínem, svařákem a dobrotami provoněných, šmkami a podzimním listím vybarvených dní

Ať Vám všem Krakonoš přeje ☐

Daniela Christine Kay

- 1 Autor hry *Naši furianti*
- 2 Divadelní text
- 3 Král komiků
- 4 Rodák z Hronova
- 5 Bodový reflektor slangově
- 6 Princ dánský
- 7 Pódium
- 8 Umělé vlasy
- 9 Výtvarná složka představení
- 10 Přenosný podstavec
- 11 Zkouška před premiérou
- 12 Utahaná hra/písnička
- 13 Prostor pro diváky

Z dobového tisku

Jedno divadelní periodikum o ochotnickém světě, které v současné době vychází elektronicky, se jmenuje *Amatérská scéna*. V lednu roku 1975 napsala redakce toto:

V. národní přehlídka vesnických a zemědělských souborů ve Vysokém nad Jizerou přebrala v říjnu loňského roku důstojně štafetu. Podařilo se přímo navázat na úspěchy minulých let inscenacemi her moderní sovětské dramatiky, současné dramatiky slovenské i domácí klasiky. Celkově neobyčejně cenný repertoár, úsilí o divadlo společenské služby, v průměru vysoká úroveň scénografické práce, dostatek hereckých talentů v souborech, nástup mladé generace – všechny tyto perně vybojované hodnoty minulých ročníků byly zachovány a dále rozvíjeny. První pětiletka vesnických národních přehlídek se úspěšně uzavírá. Ne mnoho záleží na tom, kolik si který soubor odvezl cen, Vysoké je jako olympiáda ve starém Řecku – není důležité zvítězit, důležité je zúčastnit se.

Domácí klasikou byla pravděpodobně myšlena *Vojnarka* Aloise Jiráska v podání souboru z Rokycan. Program ve své knize *To pravé místo pro divadlo* zachytila autorka Jana Fričová, šéfredaktorka *Větrníku*. A připsala i tehdejší poznámku: „Poprvé se objevilo pravidlo, že

divadelní soubor smí ve Vysokém na přehlídce účinkovat jen dva roky po sobě, pak musí přijít roční přestávka.“ Takové pravidlo už naštěstí neplatí. Zmíněná kniha je k dostání ve stánku u vstupu do divadla.

pondělí 6. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	Andulka a loupežníci	velký sál
10:00		
10:30	Velké Opatovice	
11:30	loučení Klapý	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičárna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Velké Opatovice	před divadlem
20:00	Pozor, natáčíme!	velký sál
20:30		
21:00	Velké Opatovice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Velké Opatovice	malý sál

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.